

Keď Róbert vošiel do triedy, zbadal šesť ďalších spolužiakov s čerstvo vyholenou hlavou. Ich triedna učiteľka pani Lynchová stála pri tabuli s dlhým dreveným ukazovadlom a vysvetľovala žiakom stavbu tela muchy domácej.

Ostatní triedni učitelia boli vždy radi, keď nemuseli učiť a mali len mať dozor nad žiakmi. Vždy ich nechali rozprávať sa medzi sebou, len pani Lynchová bola presvedčená, že každá minúta strávená v škole sa musí venovať vzdelávaniu. Často žiakom pred vyučovaním čítala z novín a informovala ich o najnovších udalostiach. Dnes ráno ich zahrnula „zaujímavými faktami“ o krídlatom hmyze.

„Muchy majú chuťové bunky na nohách,“ oznamovala. „Preto vám vždy lezú po jedle. Najradšej majú sladké: malinovky, koláčiky, cukríky, skrátka čokoľvek, čo obsahuje veľa cukru.“

Róbert šiel dozadu k svojej lavici. Na stoličke mu sedel kosec veľký ako päť. Zmietol ho zošitom na zem a posadil sa.

„Muchy, samozrejme, nemajú zuby, tak nemôžu jesť tuhú potravu,“ pokračovala pani učiteľka. „Preto si ju *rozložia* takým spôsobom, že vyvracajú na jej povrch takzvané tráviace enzýmy.“ Celá trieda znechutene zašumela – niektorí žiaci práve do-raňajkovali – ale pani učiteľka hovorila ďalej. „Tieto enzýmy pôsobia ako silná kyselina a premenia potravu na tekutinu. Mucha potom použije svoj dlhý cuciak a tekutinu sŕka.“

Po tomto výklade mal Róbert pocit, že tiež bude vracat'. Našťastie práve niekto zaklopal na dvere triedy a pani učiteľku prerušil.

Bol to Howard Mergler, predseda žiackej rady. Vošiel do triedy a opieral sa o barly. Pred tromi rokmi mal autonehodu a teraz chodil len s veľkými ťažkosťami.

„Ospravedlňujem sa, že ruším,“ povedal, „ale chcem len niečo povedať.“

„Samozrejme.“ Pani učiteľka odložila ukazovadlo do priehradky na kriedy a posadila sa. „Tak, prosím, Howard, môžeš hovoriť.“

Učitelia mali Howarda Merglera veľmi radi. Často ho dávali ostatným za vzor: bystrý, slušný, galantný, zodpovedný, ohľaduplný. Howard vždy nosil vyžehlenú košeľu a dnes mal dokonca aj kravatu. Cez víkendy pracoval v mestskej knižnici, čítal tam slabozrakým starším občanom Shakespeara. Róbert mal nedávno šancu stať sa predsedom žiackej rady, ale prenechal tú funkciu Howardovi. Domnieval sa, že sa na ňu dokonale hodí.

Malo to však jeden háčik: Howard v skutočnosti nebol človek.

Skutočného Howarda Merglera držali ako rukojemníka v Tillinghastovom zámku. Jeho pôvodné vlasy, kožu a dokonca i barly teraz slúžili ako maska pre obrovskú hmyziu príšeru, ale o tom vedel len Róbert s Glennom.

„Dobrý deň,“ začal Howard. „Chápem, že mnohých z vás obťažuje výskyt hmyzu v našej škole. Prišiel som, aby som vás ubezpečil, že je to celkom bežný jav. Blíži sa zima a je normálne, že hmyz hľadá úkryt, kam by sa na zimu schoval.“